

NAŠ GLAS

Glasilo javnih namještenika u kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca.

Cijena u prodaji 1 K 50 fil.

Naš Glas izlazi u tjednu svakog četvrtka.
Godišnja pretplata K 72—
Polugodišnja „ 36—
Četvrtgodišnja „ 18—
Za inozemstvo dodati poštarinu. Oglasi po cjeniku.

Цена у продаји 1 К 50 фил.

Наш Глас излази седмично сваког четвртка.
Годишња претплата К 72
Полугодишња „ 36
Четвртгодишња „ 18
За иноземство додати поштарину. Огласи по тарифи.

Uredništvo: Ljubljana, Rimska cesta šte. 20/II. Rokopisov ne vrača, ako se ne priloži znank. Dopise v latinici in cirilici sprejema le podpisane in zadostno frankirane. Rokopise je pošiljati samo uredništvu v Ljubljani. Hrvatske in srbske dopise je pošiljati le potom organizacij, ki so za vsebino odgovorne.

Upravništvo: Na naročila brez denarja se ne oziramo. Naročnina naj se pošlje po nakaznici oziroma položnici le v Ljubljano, Vodnikov trg št. 5/I. Tja je pošiljati tudi zbirke za naš tiskovni sklad.

6 urno delo.

Že nešteto krat se je razpravljalo o delavnem času uradov in po večji ali manjši modrosti merodajnih činiteljev smo prišli tako daleč, da ima sedaj že vsak urad drugačne ure, in ne dolgo, ko bo imel že tudi vsak pododdelek svoje.

Pri določanju uradnih ur se je le v najredkejših slučajih oziralo na želje občinstva, na potrebe uradništva in koristi države.

Jasno sledi to že iz določitve kolikor mogoče nemogočih uradnih ur. Tako imamo sedaj urade z nepretrganim delavnim časom od 8—14 in od 8—15; dalje one z opoldanskim eno, dve in triurnim odmorom, in to ne morda samo po krajih različno, marveč v enem in istem uradnem poslopiu.

Ne samo, da se s tem popolnoma po nepotrebnem brega občinstvo, katero ima opraviti v uradih in ki si mora za vsak slučaj posebej preštudirati — enako železniškemu redu — delavni čas posameznih uradov, marveč ima s tem tudi težkoče uradništvo samo, ki mora temu oziru posvečati največjo pažnjo, da pravočasno izžonglira snise iz enega urada v drugega, če noče, da se ne onemogoči hitra rešitev večinoma nujnih zadev.

Opravičena je tedaj zahteva po uvedbi enotnega delavnega časa pri vseh uradih in sicer, kakor so dosedanje izkušnje pokazale, z nepretrganim uradovanjem od 8—14.

To je tudi v resnici čas, ki najbolj prija občinstvu, in v katerem je najlažje mogoče ljudem z dežele vse potrebno opraviti v kraju urada. Na ta način zamudi najmanj časa ter se k svojemu popoldanskemu delu že zopet lahko vrne domov, ne da bi bil prisiljen po nepotrebnem s čakanjem ubijati čas in zapravljati denar ter se šele v noči, če ima sploh še kakšno zvezo, vračati domov.

Z uvedbo nepretrganega uradovanja si pa tudi država prihrani z lahkoto ogromne svote, zlasti v zimskem času z zmanjšanimi izdatki za kurjavo in razsvetlavo.

Ni vseceno, ali se kuri v uradih 10—12 ur ali samo za 6—7 ur. Na vsak način je poraba toplotne energije za čas opoldanskega odmora (ene do treh ur) že v normalnih slučajih, milo rečeno, potrata. V sedanjem času splošnega pomanjkanja kurjave je pa to neodpušljivo zapravljanje (pa

naš si bo provzročitelji fin. delegacija ali kdorkoli) in to tembolj, ker se na ta način odzema drugim, tudi neobhodno potrebnim institucijam potrebno kurivo.

Isto velja glede razsvetlitve in naš si bo ta kakršenkoli vrste in ki bi do malenkostnih izjem odpadla.

V nemali meri bi se pa s to reformo ustreglo in odpomoglo tudi uradništvu in javnim nameščencem sploh. Le-to že tako zaradi nezadostne in slabe prehrane, posledic v vojni zadobljenih poškodb in bolezni in prenapornega dela za časa vojne, oslabele na zdravju, dosedaj z malimi izjemami ni imelo niti časa, niti prilike se posluževati najboljšega in najcenejšega zdravilnega pripomočka — zraka, svetlobe in vode.

In kaj je vzrok največ boleznim v vrstah javnih nameščencev? Vprašajte zdravnika in za 99 % bolnikov bo odgovor: premalo gibanja, pomanjkanja svežega zraka in kot najuspešnejše sredstvo bo priporočal gibanje na zraku, solnčne kopeli etc.

Vse to je pa lepo in dobro. Kdaj naj si pa javni nameščenec vzame čas za to kuro? Od opoldanskega odmora mu v najboljšem slučaju ostane ena ura prosta, katero pa mora posvetiti svoji rodbini. — Ravno isto pa velja za večerni čas in še to le v poletju.

In vendar je zdravje predpogoj rednemu delu. V zdravem telesu zdrav prebiva duh. To velja v največji meri za uradništvo, ker bo zdrav uradnik tudi z veseljem opravljal svoje delo.

Je pa še drug faktor, ki prihaja tu v poštev. S prostimi popoldanskimi urami je javnemu nameščencu omogočeno obdelovati mal vrt ali kaj enakega, ter si tako brez pritegnitve tujih ljudi, doma pridelati potrebno zelenjavo. Koliko se ravno za te malenkosti, če se jih mora posamič kupovati, znoši denarja — ve vsaka gospodinja. To si lahko prihrani in zboljša svoje že itak slabo gnotno stanje, vrhu vsega si pa še z ročnim delom krepi telo. Dokazov za to nam je dala vojna doba dovolj.

Da se pa z delnim prostim popoldnevom uradništvu tudi prilika za udeleževanje v javnem življenju, za katero dosedaj ni imel časa in katero mu je bilo do malega tuje. Posebej bi dobil na ta način v mestih priliko in čas posecati predavanja etc.

v svrhu spopolnitve oziroma nadaljevanja studij. In tako bi mogel navesti še nebroj drugih tehtnih razlogov.

Ugovor, da bi se s to uvedbo neprimerno skratil delavni čas, oziroma, da bi se moralo nastaviti v tem slučaju več oseb, ker dosedanje število uradništva dela v skrajšani delavni dobi ne bi moglo zmagati, je ničev.

Zdravo in duševno spočito uradništvo bo gotovo izvršilo delo — za katero le preje moralo rabiti osem ur — v šestih urah, posebno če se tudi delo primerno razdeli.

Naj store organizacije tudi v tem oziru primerne korake. — k —

M. L.

Še nekaj o sodni pisarni.

Ker radi nepričakovanih ovir nisem imel prilike preje čitati »Naš Glas« od 4. t. m. si šele danes usojam izvajanja tovariša g. V. N. s par vrsticami podkrepiti, predvsem pa mu na njegovem moškem nastopu čestitati. Žal, da imamo v naših vrstah malo takih mož. Iz vseh stanov prihajajo bodrilni, pogumni glasovi, zahtevajoči svojo pravico. Vse se giblje, vse zahteva izboljšanje svojega položaja, pa tudi ojačanja svojega ugleda. Samo mi, sodni pisarniški uradniki še vedno dalje kima: ne moremo se otresti onega Jerneštva iz hlapčevskih diurnistovskih časov. Le tu in tam se še zdramimo in odpošljemo kako zelo pohlevno prošnjo, potem pa spimo zopet dalje. Da smo preskromni, je pokazalo tisto suho, uborno poročilce o našem zborovanju lanskega leta. Tovariši! Več energije, več stanovskega ponosa in moštva, in tudi nam se bodo vremena ziasnila!

Z vsemi silami moramo delati, da dokažemo in prepričamo, da naša sodna pisarna ni več ona pastorka, kakoršna je bila. Žal, v prejšnjih slučajih. Osamosvojila se je, ni več mrtev stroj, dela somostolno. In ne le njej predpisanih poslov. Omenjam le nesporne zadeve, izvršilne stvari, zemljiško knjižo, ki je sploh delokrog pisarne. Gorje mu, ki ne razume dotičnih predpisov! Zanesti se sme v mnogih slučajih le na svoje znanje in zmožnost, drugače je izruhlen, riskirana pa tudi marsikatera svota nacionalnega premoženja. Marsikdaj prideš v zadrego, a težko dobiš za-

sombo na onem mestu, ki bi ti o moral dati. Posebno starejši sodniki vedo, da smo jim nenadomestljivi, zato nas tudi upoštevali in tudi pri raznih inventurah niso nedostopni. Kolikokrat so že revizorji trdili, da spada del tudi zunanjih inventur (z mladoletniki) v delokrog pisarne, a ostalo je vse pri starem. A ni v redu, da mora pisarna proti izrečnim predpisom zbirati za komisijo potrebne podatke iz katastra in zemljiške knjige.

Čudili smo se svojčas velikemu številu janičarjev v sodni pisarni. Ta polav pa je bil za poznavalca tedanjih razmer čisto naraven. Nemški oz. nemškutarski sodnik je bil nasproti svojemu podrejenemu pis. uradniku priazen, dobrohoten, da celo kolegialen.

Bivša Avstrija je spoznala važnost sodne pisarne in je vse sodne uradnike z 2 izpitoma pomaknila v skupino C. Pri tem pa so jim šli na roko v prvi vrsti sodniki. Le čitaite mesečnik »Gerichtszeitung«: tam boste videli, kako so se nemški sodni svetniki zavzemali za izboljšanje položaja sodnikov, uradnikov. In pri nas? Naša edina rešitev je, da še tesneje strnemo svoje vrste in odločno, neustrašeno zahtevamo, da naše zahteve na merodajnih mestih upoštevajo ter nam ustvarijo stabilne, ki nam že davno pristojne.

Tovarišem kličem: malo več ponosa, malo več hrbenice v boju za naše pravice in naš ugled! Vsi za enega, eden za vse. Četudi se še nismo nalezli komunističnega strupa!

Nam naklonjeni sodniki nam ne bodo zamerili naših pritožb: tudi te vrstice veljajo le raznim škodljivim izrastkom, ki se morajo odpraviti.

Od naše severne meje:

Operimo se!

Dogodki na Koroškem so otemnili tudi nam uradnikom ljudsko zaupanje. Zato je naša dolžnost, da pokažemo na one mrke točke, ki so ga nam otemnile. Nikakor namreč nečemo, da bi javnost kazala s prstom na ves stan, vemveč kaže naj na tiste, ki so nam in javnosti zakrivilo toliko, da zahtevamo, naj se izločijo iz naših vrst. Zato takih slučajev ne smemo zamolčati, pač pa razobesiti v svarilen vzgled nam in vsej javnosti.

Neki uradnik je v lanskem umiku »revkiral« konje in kočijo, med potjo vozniaka zapodil in sam dalje vozil, potem pa oboje prodal na železniški postaji. Ko je lastnik po velikem trudu in stroških dobil oboje nazaj, je čez par mesecev priromal isti uradnik v isti kraj, da je bil živa priča svežega nečednega dejanja. Vrhutega je dotični uradnik očitno simpatiziral z Nemci, nosil jim vse zaupne novice, veselil se, da bi mi pronašli, delal dolgove pri svojih podložnih, pihančeval med uradnimi urami in pri zamenjavi denarja počental tako, da se je vsem gabilo. »Za liter vina in klobaso« je ponudil strankam pomoč pri zamenjavi denarja, ki ga zaradi slabih žigov ni bilo mogoče zamenjati.

In ta mož, ki ima protekcijo nekaterih »zastopnikov« je še danes aktiven ter se smeje svoji predstojni oblasti in prezirajočim ga kolegom.

Enako je slučaj posebne vrste, ako pride na vodilno mesto uradnik, ki so ga 1919 radi protipatriotičnega osumljenja

njegovi sedanj podložni kot takratni vojaški aretirali. — Mož je to jesen prišel na enako mesto na Kranjskem, dasi so njegovi sorodniki s črno-belo-rdečimi znaki do Maribora kazali svoj patriotizem za — Avstrijo! Tudi ta mož še danes je jugoslovanski kruh.

Zanimiv slučaj je tudi ta, da je prišel uslužbenec zjutraj zibaše se v pisarno, pričel se s sodegovornim uradnikom prepirati in je poslednji zvrnil nani pisalni pult, da sta vpricho polne sobe občinstva oba telebnila na tla.

Tudi smo doživeli slučaje, ko je stranka našla na mizi sedeče gospode, mesto pri mizi uradujočih uradnikov. — Neki posebno znan širokoustnež, ki je hotel s svojim jezikom rešiti vso Koroško, je že v torek po plebiscitu, zjutraj ob 5. uri zbežal in pustil za spomin dolgove pri čevliariu in drugih obrtnikih.

Kako je bilo z moko v Sinči Vesi, vem vsi: in tudi tukaj je bil zraven brat borovelškega javnega funkcionarja. Doktor Ehrlich je bil naš koroški zaupnik v Parizu; njegov brat svetnik Ehrlich pa je nemška misleč »Slovenec«, oziroma avstrijski sodnik v Dobrli Vesi.

Imeli smo tudi javnega zastopnika kot zaupnika Jugoslavije na Klopinskem jezeru, ki pa je imel posle in konflikte radi verižništva.

Sola je bila brez šole in kjer so učili, so otroke pretepali boli kakor vojaške po nekdanjih kasarnah. Neki nadučitelj je v dveh letih štirikrat menjal barvo in hotel končno po teh dveh letih dobiti našo pokojnino, a obenem ostati v Avstriji.

Vprašamo tudi, kaj je z raznimi računmi, sladkorjem, tiskovnimi stroški in posebnost, kako je z obračunom raznih vesellic, katere so gotovi ljudje tako radi prirejali? Mesto praktičnih del: cest, vodovodov, železnic, regulacij, mostov, javne razsvetlave, potrebnih stavb, se je razmetaval denar za brezpotrebne vožnje, milijoni so tekli po grlu in v tuje žepce, mi sami pa nimamo ničesar pokazati, razun velikovškega mostu in ceste v Vetrin. — Gospodje so se vozili s hitrostjo 80 km ter butali ne z buticami v zid, temveč z državnimi avtomobili v nemške hiše. Nemci so se smejali, mi pa smo plačevali.

Skoraj vsa uprava je bila velik švin del in foparija: lansko leto so morali celo vojaške konje na tujem ponoči pasti, po dnevih pa so kmete za nas navduševali.

Javno zahtevamo, da se krivce kaznuje in opere uradništvo sumnje in očitkov, ki lete na nas vse, tudi na tiste, ki smo zvesti svoji prisegi, služili kralju in domovini.

Kaj pravijo dandanes Celovčani? »Die Jugoslaven hätten mehr bekommen, als sie erwartet haben, nur hätten die Kraner mit anderen Manieren kommen sollen.« In te manire gotove intelligence so bile take, da zaslužijo ječo in službeno odslovice. Madež na uradniškem telesu se mora izbrisati. Vsa javnost mora vedeti, da se je le malhen del jugoslovanskih uradnikov tako spozabil, ogromna večina se teh ljudi stamuje, jih obsoja, zahteva kazni in odstranitev iz službe.

Neko stranko so pri zasliševanju obsojili na zapor, vrgli v klet, kamor je padla po stopnicah se ranila v trebuh in po štirih dneh umrla. Četrto prebivalstva je nam ta slučaj odtušil, avstrijske oblasti pa krivca zasledujejo.

Da bo mera našega poročila popolna povejmo še to, kako so delali prejšnji nemško-avstrijski uradniki. V Dobrli Vesi so delili podpore mesečno dvakrat: vselej je šla stranka v ograjeni prostor, dobila na pult izplačano podporo, sama pa je položila v pripravljen predal klobaso, jaiče, mast ali maslo, kakor so delali pri očiščevanju v jeruzalemskem templju. V Velikovecu pa je živel tako imenovani »Schinkenbaron« oficijal okr. glavarstva, ki je za šunko oprostil mladeniče vojaščine in pri tem tako obogatel, da si je kupil hišo.

Za Korošce je edino pravilno in primerno pisal »Mir«, vse drugo je bilo večinoma strupena goba. Koroško ljudstvo naše zastrupljene politične javnosti ne pozna, javnemu mnenju vse veruje in vsakemu časniku nasede. Ljudstvo je bilo zdravo in, rekli bi, nedolžno: do skrajnosti znila in koruptna pa je bila uprava in tisti — ki so jo molzli. Najboljši dobiček so pri vsem imele razne tiskarne za milijone letakov, brošur, listkov in lepakov. Konec vseh koncev so bili ti listki gola otročarila in trošenje denarja!

Take razmere ne ustvarjajo držav, ne pridobivajo ljudstev, nego uničujejo državi ugled in posredno in neposredno kradejo ljudstvu milijone.

F. A.

Tovarišu: Rešite poslane Vam položnice pozabljenosti in obnovite ž njimi naročnino!

VAJDA (Ptuj):

Kaj zahtevamo od naše centralne uprave?

B. V stanovskem oziru.

1. Odločno odklanjamo demagogijo in strankarstvo v reševanju našega službenega razmerja in krušnega vprašanja. Naštevam nekatere kričeče krivičnosti, ki so se dogodile v zadnjem času. Ne vem več, katera vlada in katera stranka jih je zakrivila, kar je tudi brezdomembno, ker so si v tem vse stranke enake. Ko so postale delavske in uradniške življenjske razmere neznosne, je vlada najprej ugodila delavcem železničarjem in rudarjem, ker se je teh najbolj bala in se jim je hotela prikupiti. Brez temeljitega študija so se železničarjem zvišali prejemki več, nego so ti pričakovali, tako da je n. pr. železniški portir ali magacinier, ki je dovršil nekaj razredov ljudske šole, imel več prejemkov kakor gimnazijski ravnatelj ali sodni svetnik ne glede na aprovizacijske in vozne ugodnosti železničarjev. Potem je prišlo vprašanje pasivne volilne pravice državnih uslužbencev. Ena stranka se je hotela prikupiti učiteljem, ki so ravno zborovali v Bogaču, ter je zahtevala pasivno volilno pravico zanje; druga se jim ni hotela zamentiti in končno sta se zedinili tako, da so vzeli pasivno volilno pravico še tistim državnim nameščencem, ki so jo v Srbiji že imeli. Nadaljna demagogija se je pokazala v določevanju službenih prejemkov in draginskih doklad. Ker so politične stranke mislile, da ima učitelstvo velik vpliv na deželi, so dale učitelstvu izenačeno plačo v dinarjih. Ker so sodnikom poverjene volitve v konstituanto in ker sodniki lahko zapustijo službo ter se posvetijo advokaturi, zato so jim dali posebno doklado, go-

tovo višio, nego so sodniki v sanjah pričakovali. Nisem nikomur nevoščljiv, saj vem, da tudi železničar, učitelj in sodnik nima preveč za današnje draginje. Toda nas druge vendar boli, da smo naravnost kaznovani za svoje višje študije, čeravno vemo, da je to samo prehodno in se bo moralo enkrat rešiti sistematično. Prehodno pa smo vendar na škodo, in sicer znatno.

Razumem, da so političari strankari, toda tudi minister-strankar mora imeti čut pravičnosti proti vsem stanovom. Krivičnost se bo končno maščevala na strankah samih.

2. Zahtevamo moderno službeno prammatiko, ki bo uredila naše službeno razmerje in naše prejemke pravično po strokovni kvalifikaciji ter nas varovala pred nasiljem samovoljnih predstojnikov in političnih strank. Tu zopet povdariam, da ni vse slabo, kar je bilo v Avstriji.

Na profesorskem kongresu v Beogradu sem izvedel čudne stvari. N. pr. gimnazijski ravnatelj v Srbiji lahko kaznuje profesoria na plači do polovice mesečne plače! Pri nas imamo disciplinarno postopanje, kjer ima obtoženec priliko, da se brani. Na kongresu se je zahtevalo razpisane službenih mest! To je pri nas nekaj samo ob sebi umevnega. Še celo v prehodni dobi po preobratu, ko se je moralo naglo delati, je bil posameznik vprašan, ali hoče na določeno mesto, ki pa se je končno tudi razpisalo za definitivno nameščenje. Zato zahtevamo, da pri izenačenju ne izgubimo tega dobrega, kar že imamo. Gospoda v Beogradu, ki so prevzeli razširjeno državo, se morajo potruditi in razširiti tudi svoje obzorje. Tudi ta točka je v zvezi z zahtevo v 1. točki prvega polavlja.

3. Končno še bistvena zahteva za reševanje naših stanovskih vprašanj. Državna služba je pogodba med državo in uslužbencem. Socialna pravičnost zahteva, da se ta pogodba ne diktira enostransko od države, oziroma od njenih vsakokratnih politično-strankarskih predstavnikov, temveč naj se upošteva tudi želje uslužbencev. Zato je naša temeljna zahteva: **NA DE NOBIS SINE NOBIS**, t. i. o vprašanih, ki se tičejo nas, naj se zaslišijo in upoštevajo naše stanovske organizacije!

Mi sami skrbimo, da bo naša organizacija močna, da bo enotna v celi državi, da bo celotna in obsegala vse državne uslužbenke do zadnjega. Učitelstvo se je ujediniilo, srednješolski profesorji smo ustanovili skupno društvo. Toda v teh organizacijah ne sme nobeden manikati. Na Hrvaškem obstoja še posebno neujedinjeno profesorsko društvo. To naj pove svoje želje, ujedinieno društvo pa jih naj upošteva, vsak naj nekaj popusti, pa se bo enotnost dosegla. Ravnotako nas ne sme razdvajati demagoška začasna ureditev naših prejemkov. Nastala je neka napetost med zastopstvenimi na eni strani in onimi, ki so nekaj dobili, na drugi strani. To ne sme motiti naše solidarnosti. Dokažimo političnim strankarjem in demagogom, da se ne damo raztrgati in zlomiti vsake posebej kakor Svatopolkove palice. Pravica mora zmagati.

J. L. (Ljubljana):

Državni vpokojenci in naredba o novih draginjskih dokladah.

Dan 2. novembra letos je bil res vseh vernih duš dan za državne vpokoience. One, ki so bili tako srečni ali pa neprevidni, da so si preskrbeli postranski zaslužek, doletelo je veliko presenečenje, ker jim je prinesel pismonoša zelo penzijo in staro avstrijsko doklado, ki znaša v najvišjem znesku, reci in beri dvainosemdeset kron!

Res je, da pravi naredba, da oni vpokojenci, ki imajo postranske dohodke nad K 2000.— mesečno, niso deležni ne 50 % nege zvišanja sedanje draginjske doklade in ne dnevnega rodbinskega prispevka.

Nazori o umestnosti te določbe so pač različni. Lahko se argumentira, da oni vpokojenci, ki so še toliko delazmožni, da si lahko pridobijo postranske dohodke s svojim delom, niso toliko potrebni, kakor oni, ki nimajo taci postranskih dohodkov. Če se tako argumentira, tedaj je nerazumljivo, zakaj se je ta utesnitev napravila ravno le za vpokoience in ni uvideti razlogov, zakaj bi utesnitev veljala ravno tako za aktivne uslužbenke? Ali bolj rečeno, zakaj ne bi ta utesnitev veljala v veliko večji meri za aktivne uslužbenke, ki je obtem n. pr. zdravnik, tehnik itd. in izvršuje zdrayniško prakso, izgotavlja doma tehnične projekte itd., prihaja čestokrat v inkompatibiliteto, to je v navzkrižje s svojimi uradnimi dolžnostmi. Tako n. pr. če izvršuje profesor stavbne vede ali gradbeni uradnik zaledno stavbno koncesijo in gradi morda stavbe, katere bi moral sam nadzirati, ali če okrajni zdravnik, mesto da uraduje v uradu, izvršuje svojo aurea praxis! Dočim torej aktivni uslužbenec prav lahko pride v protislovje glede svojih službenih dolžnosti, a sme vendar izrsevati svoja postranska opravila. — vpokojenec, ki ne more priti v noben tak položaj, da le ni njegovo opravilo »contra decorum« jih pa ne sme izvrševati! Če je taka utesnitev umestna, morala bi pač veljati i za aktivne i za penzionirane uradnike enakomerno.

Lahko se pa trdi, da je ta utesnitev tudi pri vpokojencih popolnoma neumestna. Temu bode pritrdila tudi javnost. — Draginjska doklada namreč ima svoj izvor v pokojninski pravici in je javno-pravnega značaja, to se pravi uradnik, ki si je pridobil pokojninsko pravico, si je pridobil s tem implicite in avtomatično že pravico do vseh nadaljnjih ugodnosti, ki so spojene s pojmom pokojnine. In če se uradnika-vpokoienca, ki je odslužil svoja leta ter si tako pridobil pokojnino, izključuje od pravice do pokojninsko-draginjske doklade radi tega, ker si je poiskal kak postranski dohodek, ki seveda ne sme nasprotovati uradniškemu ugledu in časti. — ima taka izključitev naravnost značaj kaznovanja. Taka kazen je tembol neumestna in tem bolj nemoralna, ker je izrečena že a priori brez vsakega kazensko-pravnega postopanja, osobito brez zaslišanja obdolženca, ki se mti braniti ne more. Nemoralna je toliko bolj, ker vvaia država sama na ta način naravnost premijo za lenobo in sili svoje vpokojeno uradništvo da nahaikuje in nič ne dela; kajti kdor dela, bode kaznovan z ukinjenjem draginjske doklade.

Stoji na tudi v protislovju s koncepcijo vse naredbe. Dočim vvaia naredba na eni strani princip alimentacije za aktivno in za vpokojeno uradništvo, — čemer bo še posebej spregovoriti na drugi strani zopet ta princip z utesnitvijo pobija. Kje je doslednost?

Nerazumljivo je tudi, zakaj se je takim vpokojencem izplačala ravno stara avstrijska draginjska doklada in ne vsai ona draginjska doklada, katero so dobili z naredbo z dne 19. V. 1920, št. 243, U. I. p. 313, prvotno sicer pač samo za mesec junij 1920, a potem prejemali nekako molčeče tudi za nadaljnji čas do 2. novembra. Vsak prizadeti vpokojenec, ki je novo naredbo bral in vedel, da nove draginjske doklade ne bode dobival, je živel do tega dne v zavesti, da bode dobival vsai to baš omenjeno doklado, ne pa stare avstrijske, pri kojem pričakovanju pa je bil kruto presenečen.

Postulat vpokoiencev je, da se predmetna utesnitev naredbe, za katere pač ni povoda, takoj ukine, če pa tega ni mogoče doseči, da se prizadetim vpokojencem izplača vsai ona draginjska doklada, katero so dobivali za mesec junij do vstete tega oktobra.

Tu ima pač osrednji odbor naše Zveze javnih nameščencev hvaležno nalogo, da poseže vmes in napravi primerne korake v prid svojih vpokojenih prizadetih članov.

Volilni shod

za javne nameščence in vpokoience
priredi g. prof. Josip Reisner

v petek, 19. t. m.

ob 8. uri v dvorani Mestnega doma.

Vestnik.

Uvažujte!

Danes smo označili poleg naslova vsem naročnikom, ki naročnine še niso obnovili ali plačali zaostanka, vsoto, katero imajo plačati. Da ne bo nesporazumljenja, povdariam, da se vse vsote računane z 31. decembrom t. l. Kdor torej plača poleg naslova označeno vsoto, je plačal naročnino z vsemi zaostanki do 31./12. 1920. Prosimo vse, da naročnino takoj obnove; neobhodno potrebno je, da se število naročnikov pomnoži, ker cena tiska neprestano raste. Zato nujno prosimo vse tovariše, da povsod nabirajo nove naročnike in prispevke za tiskovni sklad.

Zaupnike iščemo po vseh večjih krajih. Kdor od tovarišev bi hotel prevzeti nabiranje naročnikov, inseratov in prispevkov za tiskovni sklad, naj nam to sporoči, da mu vpošljemo nabiralne pole. Stroške mu radi povrnemo.

Pri preselitvah prosimo navesti poleg novega vedno tudi prejšnje bivališče. Domnevamo, da se je več tovarišev naročnikov preselilo, ne da bi se nam to naznanilo. Mi pošiljamo list na prejšnji naslov, naročnik ga ne dobi, nam ga pa tudi nihče ne vrne in seveda tudi ne plača. Prosimo tovariše, da v slučajih, če pride naš list na naslov naročnika, ki je odšel drugam, poskrbe, da se pošlje list za njim, ali pa nam ga vrnejo s primerno pripombo.

Tovariši: Zahtevajte po vseh lokalih, kamor zahajate, „Naš Glas“! Nabavljajte svoje potrebščine le pri tordkah, ki inserirajo v „Našem Glasu“!

Končno še prosimo, ne vklepajte naše uboge slovenščine v cirilico! V vsakem slučaju prosimo, pišite čitljivo!

Uprava.

Društvo državnih uslužbencev za Slovenijo v Ljubljani je zaradi opetovanih pritožb glede službene obleke sklicalo za 4. novembra 1920 sestanek. Na tem sestanku se je ugotovilo, da so nekatera poverjeništa dala uslužbencem za nabavo službene obleke za tekoče leto denarne zneske od 1000—1400 K, ne oziroma se na to, koliko oblačilnih kosov je to leto posamezniku pristojalo, tako da so bili tisti, ki jim je letos pristojal tudi plašč, prikrajšani, ker se za gori imenovane zneske ne dobi najslabše obleke. Druga poverjeništa so dala nabaviti službeno obleko v naturi, kar je najbolj pravilno. Nekatera poverjeništa pa sploh niso ukrenila radi službene obleke še ničesar. Sklenito se je prositi predsedništvo deželne vlade za Slovenijo za posredovanje pri vseh poverjeništvih za ureditev vprašanja dobave službene obleke državnim slugam in drugim državnim uslužbencem, katerim pristojajo službena obleka. Prosililo se je, naj se da službena obleka pri vseh poverjeništvih v naturi. Namesto plašča, ki ovira pri hoji, naj se da kratek zimski suknjič, za deževno vreme pa kratko pelerino. Blago naj bo trpežno, ker so uradni slugi izpostavljeni vsem vremenskim neizodam in drugim službenim štrapacom. Kroj pa naj bi bil enoten za vse. Prošnja se je vložila že pretekli teden.

Zadeve državnih cestarjev. Radi enotnega nastopa in zahtev državnih cestarjev se je Društvo državnih uslužbencev za Slovenijo v Ljubljani obrnilo na vsa bratska društva države Srbov, Hrvatov in Slovencev s sledečim dopisom: Podpisano društvo se obrača na Vaše društvo s prošnjo za sledeča pojasnila: Ali so tamkajšnji državni cestarji združeni pri Vašem društvu, ali imajo morebiti svojo lastno organizacijo? Kako se zove dotična organizacija? Tukajšnji državni cestarji so združeni pri podpisanim društvu in bi prišli radi v stik z bratskimi društvi radi enotnega nastopa in zahtev pri izdaji nove službene pragmatike. Če bi bilo treba, bi se zastopniki cestarjev sešli s tamkajšnjimi odposlanci v skupno posvetovanje za eden ali dva dni, recimo v Zagrebu, da morejo predložiti novi vladi enotne zahteve. Za uslugo naprej zahvaljujoči bilježimo s tovarškim pozdravom...

Užitniskim uslužbencem v vednost in ravnanje. Dne 8. t. m. sem bil podpisanelec z gg. Tomažičem in Otrinom pri finančnem delegatu g. dr. K. Savniku in finančnemu nadsvetniku g. Kostanjevici. Finančna delegacija deluje na to, da bodo užiti uslužbenci do 35. leta envent. do 40. leta sprejeti k finančni straži. Treba pa čakati pritrdila iz Beograda, ki se pričakuje vsaki dan. Ti (mlajši uslužbenci) torej bi postali po triletnem zadovoljivem službovanju in po prestani preizkušnji definitivni uslužbenci pri finančni straži. Dosedanja službena leta bi se jim ne upoštevala pri dr. službi. Starejši užitniskim uslužbenci bi ostali v dosedanji službi pod istimi pogoji ter zavarovani pri dosedanjem pokojninskem zavodu. Vsa službena leta se jim upoštevala, pokojnina jim je zagotovljena. G. nadsvetnik Kostanjevec je predlagal g. delegatu, da se nam uravnajo prejemki analogno drž. nastavljenecem. Oba gospoda sta poudarjala, da s članki po časopisih ne dosežemo ničesar, ker z glavo skozi zid ni mogoče. Zastopniki društva smo izrazili željo, da bi se vsi užitniskim uslužbenci brez ozira na starost sprejeli k finančni straži. Odgovorilo se nam je, da to ni mogoče oziroma umestno, ker bi se v tem slučaju morali starejši uslužbenci odreči vsem svojim službenim letom. V Srbiji da se je sprejelo uslužbence do 50. leta. Ostanjejo pa večni pogojni nastavljenici, in morebitna prejšnja službena leta se jim ne upoštevala. „Če se torej tam ni dalo več doseči,“ je menil g. nadsvetnik Kostanjevec. „Je to tudi tukaj nemogoče, oziroma naravnost izključeno.“ Zastopniki društva so nadalje prosili da se nam nakaže po možnosti takoj prejemki, kakor drugim državnim nastavljenecem. Izbojšanje se je obljubilo in uvidelo, da je sedanj položaj nevzdržen. Zagotavljalo se nam je, da finančna delegacija deluje v polni meri za nas. Poudarjali smo ponovno, da je denarna pomoč nujno potrebna in odšli smo z zadovoljstvom. Z ozirom na prijazni sprejem pri visoki finančni delegaciji pripomnim podpisanelec sledeče: Pričakovati je s precejšnjo gotovostjo, da bodo užiti uslužbenci do 40. leta starosti sprejeti k finančni straži. Mislim, da bi bilo umestno, da se tozadevni naknadno prijavijo Nadzorništvo drž. užitnine. Ti bi torej v tem slučaju mogli pričakovati definitivnost in napredovanje; a odreči bi bi se morali dosedanjim službenim letom. Upati pa je, da se kasneje doseže vpoštevanje letih. Starejši uslužbenci pa

ostanejo kakor so. Definitivnosti sicer ne dosežejo, a upoštevajo se jim vsa službena leta in dobe tudi pokojnino. Ker je dejstvo, da visoka finančna delegacija deluje vztrajno za nas, pozivam vse užitniskim uslužbence, da prenehajo v časopisih s članki, naperjenimi proti finančni delegaciji. Da se naša stvar tako nesrečno dolgo ne uredi, temu je krivo to, ker se v Belgradu počasi rešujejo predlagani akti fin. delegacije v Ljubljani. Končno sem dobil podpisani vtisk, da naša stvar ne bo do konca t. l. samo rešena, ampak končno tudi urejena. — Društvo užitniskim uslužbencev v Sloveniji. Anton Ovin t. č. predsednik.

Društvo užitniskim uslužbencev v Sloveniji s sedežem v Ljubljani naznanja svojim tovarišem, da se vrši dne 21. t. m. ob 14. uri popoldne **izvenredni občni zbor** v prostorih užitniskega urada Sv. Jakoba nabrežje št. 33. Vabijo se tovariši, da se udeležijo v polnem številu. Sklepalo se bode o naši bodočnosti. V slučaju nesklepčnosti, vrši se občni zbor pol ure pozneje pri vsakem številu članov.

Nova »Samopomoč« v Ormožu. Dne 9. XI. 1920 se je osnoval pripravljalni odbor za ustanovitev »Samopomoči« za ormoški okraj. Obozariamo vse lajne nameščence in vpokojence radi takojšnje priglasitve, ki jih je nasloviti na tajnika tega odbora g. Matija Meznariča, sodnega kanclista v Ormožu. Tozadevne okrožnice so razposlane.

Drogerija „I. C. Kotar,“
Ljubljana,
// Wolfova ul. 3.
Fotomanufaktura
3-6

Priporoča se tvrdka 4-6
Jos. Petelinc
trgovina z galanterijskim in modnim blagom, zaloga šivalnih strojev in njih posameznih delov.
Ljubljana, Sv. Petra n. 7.

Prečitajte v svojo korist

Vzajemna posojilnica r. z. z o. z. v Ljubljani, preje Vzajemno podporno društvo, opozarja javne uslužbence in posestnike, ki imajo dolgove v Avstriji, da si lahko s takojšnjo poravnavo tega dolga za dobro polovico zmanjšajo svoj dolg, ker je kurz avstr. krone sedaj še nizek. Vse transakcije izvede zadruga sama in sicer le proti povrnitvi faktičnih stroškov.

Zadruga je soliden denarni zavod; posojila na posestvo po 5 1/2 %, na osebni kredit po 6 %, mala mesečna odplačila.

Zahtevajte prospekt!

Hranilne vloge se obrestujejo po 4 %.

Modni salon
Stuchly - Maške
LJUBLJANA,

Zidovska ul. 3,

Dvorski trg 1.

Priporočamo veliko izbiro najnovejših **svilenih klobukov, čepic in slamnikov za dame in deklice.**

Popravila točno in ceno.

Žalni klobuki vedno v zalogi.